

тъмна, хаотична дълбочина, дето тя сама не можеше вече да проумѣе какво има. Едно-единствено усѣщане само я премазваше всѣка минута по-пълно: всичко — всѣки день — и утре — всички дни, цѣлия животъ е безвкусенъ и пошълъ, а самата тя — увѣхнала, зла, изпразднена, като гумено балонче, което неочаквано сж пробили.

Вънъ почваше да се съзорява. Сива дрезгавина висѣше надъ тъмната земя, изъ която влакътъ едва-едва, запъхтѣнъ, възлизаше. Постепенно задъ прозорцитѣ се откри камениста сиво-бѣла мѣстность, безъ селища и зеленина. Разхвърляни тукъ и тамъ скали стигаха чакъ до хоризонта. Небето бѣше низко, безслънчево и студено, и надъ този безутѣшенъ пейзажъ, бавно слизаше единъ мъртвороденъ день.